

це ж ідеться і в понятті “стиль сцени”) - оскільки на цьому понятті на-полягають практики різних уподо-бань, художніх напрямків та під-ходів, воно напевне відбиває важ-ливе явище в стильовому прояві те-атрального мистецтва і теж просто потребує свого теоретичного дослі-дження;

3) “стиль індивідуальний”, режи-серський та сценографічний, адже говорити про стиль акторський... ну, напевно, можна, але розуміючи під цим вже стиль акторської школи, художнього напрямку, який відби-ває, знову-таки, режисерський ме-

тод опрацювання матеріалу, власне, метод режисерської герменевтики.

4) “стиль вистави” - як унікаль-ний та глибоко індивідуальний пе-ретин усіх вищеозначених стилів.

Існує ще один стиль, який виве-дено у багатьох енциклопедичних виданнях, але існування якого на-стільки тісно пов'язане з соціальни-ми суспільними проявами і потре-бує настільки послідовних цивілізо-ваних підходів “на засадах грома-дянських прав громадського суспіль-ства”, що для теоретиків театру він існує напівреально, майже як куль-турний міф. Йдеться про стиль на-

ціональний. Але це тема окремої розмови. Скажімо, в стилі “реггей”.

- 1) Грабович Г. До історії української літератури. - К.: Основи, 1997.
- 2) Ефрос А. Репетиція - любов моя. - М.: Искусство, 1975. С.24
- 3) Курбас Лесь. Березіль: Із творчої спадщини. - К.: Дніпро, 1988. С.57-58.
- 4) Там же, С.196.
- 5) Ефрос А., С.6.
- 6) Там же, С.240.
- 7) Фрагменти з книги “Двадцять лет работы в театре”. - В кн.: Висконти о Висконти. - М.: Радуга, 1990, С.387.
- 8) Брук П. Пустое пространство. - М.: Прогресс, 1976. С. 48.

Ще кілька хвилин тому у залі стояв страшенний вер-реск, а нині тут неспішно складаються декорації, великі панцирі черепах вкладаються в сумки, відкручуються вуха в Міккі Мауса. На сьогодні це ос-тання вистава і акторам можна розслабитися.

Поки колеги спаковують декорації, Стас Бушуєв, режи-сер-постановник театру, ви-пускник Дніпропетровського театрального училища, тіль-ки-но знявши з себе костюм Полковника Шредера, роз-повідає про сімох сміливців, що називають себе “Шоу “Мультизірки”. Почалося все три роки тому в Кременчуці при міському Палаці культури, де вони народилися як молодіжний театр “Хамеле-он”. Перед тим, як приїхати до Києва, довгий час гастролю-вали в Росії. Яскраві, веселі вистави-шоу краще знали у школах і дитсадках Волгогра-да, Курська і Воронежа, ніж у себе вдома.

Шоу скрізь сприймають за-хоплено - а в Києві вони ста-ли улюбленцями публіки. По-смикати за хвоста Скруджа Макдака, потримати за руку

Міккі Мауса чи просто дотор-кнутися до улюблених героїв мріють усі глядачі. Актори, немов живі герої Діснея, нез-мінно викликають неймо-вірний захват дитячої публіки. Така палка любов цілком зро-зуміла - тут яскраві величезні живі ляльки, музика, танці об'єднані в нескладний сю-жет. Вистави - такі собі мильні опери для дітей, у яких вони можуть взяти участь, розрядитися, покричати. Навіть сфотографуватися з улюбленими персонажами.

Нині “дах” шоу - Кремен-чуцький міський Будинок офіцерів, але вдома вони майже не бувають. Актори ще

соромляться гучного слова “гастролю”, але як інакше на-звати їхнє майже річне пере-бування у столиці. Тут до них поволі приходить слава, їх люблять знімати телевізій-ники, про них пишуть газети. І не дивно, що роботи виста-чає - по 3-4 вистави щоден-но. До того ж вони впали в око фірмі “TIFAL”: актори ча-стенько беруть участь у їхніх презентаціях. А у вільний від вистав час самі майструють ляльок. І ті виходять пречу-дові. Тим, кому вдалося по-бувати у Флориді, аж дивно стає: наші ляльки не гірші за діснейлендівських.

Ольга Соломко.

КІНО
ТЕАТР

Мистецька
хроніка

“ДІСНЕЙЛЕНД” З КРЕМЕНЧУКА

Тиждень індійського кіно

На початку листопада в кінотеатрі “Кінопанорама” пройшов тиждень індійського кіно, приурочений до 50-річчя незалежності Індії. Одна з найпо-тужніших кінематографій світу (на-приклад, за 1981 рік в країні випусти-ли 737 фільмів) останні десятиріччя об-минала Україну, хоча глядачі старших поколінь пам'ятають, якими популяр-ними в нас були індійські фільми в 1950 - 1960-х роках, а такі фільми як “Бродяга” та “Пан 420” з Раджом Ка-пуром знали і дорослі, й діти. В 70-х роках міжнародне визнання дістали фільми Сат'яджита Рея та Мрінала

Сена. На противагу Бомбейському ви-довищному кіно в Індії сформувалось кіно паралельне, для якого було прита-манне зближення з життям, недорогої зйомки на натурі з використанням не-професійних акторів.

У шанувальників індійського кіно Тиждень викликав великий інтерес. У програмі - фільми “Фаніяма”, “Гіп-гіп ура! або Гол забито”, “Сім'я”, мелодра-ми “Зірка, яку закрили хмари” та “Ан-джалі”, а також “Роза” (супербойовик). А розпочався тиждень фільмом “Ганді” - монументальним полотном (три-валість майже чотири години) про жит-тя видатного унікального діяча не лише в масштабах Індії, а й у масштабах

світових. Його ім'я асоціюється з імена-ми діячів світової історії, які не на сло-вах, а на ділі опікувалися життям найу-богіших і заслужили всенародне виз-нання і любов. Куля терориста обірвала життя Ганді, сповістивши про розправу над ідеалізмом і безкорисливістю, над благородством і жертвністю. Але світло цих якостей так чи інакше живить люд-ство, інакше ненависть і нетерпимість давно б привели жителів планети до самознищення. Хтось міг побачити у цьому фільмі тільки натовпи статистів, але комусь відкрились істини, які спо-відував Ганді, - не на словах, а влас-ним життям.

Кореспондент “Кіно-Театру”.